

'Η ἀρχή μου είναι νά μὴν ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

ΦΡΟΙ ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΙ.—Συνδρομή προπληρωτα στην Ἑλλάδα καὶ ὄρ. στο ὄρ. της Ἑλλάδος 15. Ἐκδόσει. τρις τῆς ἐστ. ἀξίας, ἀπὸ 1—3, χρεὶσ. λιᾶδες φύλλα. Γιὰ κάμμειά καταχώρησι δὲν ἔχει πληρωμή, οὔτε γιὰ τὰς γνωστοποιήσεις. Κάμμειά καταχώρησι εἴτε τυπωθῆ, εἴτε μὴ, δὲν ἐπιστρέφεται. Ὅσοι μᾶς στέλλουν γράμματα πρέπει νὰ ἔχουν πάντοτε ὑπογραφή, καὶ ἡ ὑπογραφή τους θὰ τυπώνεται. Διᾶψευσις κάμμειά δὲν γίνεται, καὶ ὅσοι θέλουν νὰ κάνουν τέτοιαις εἰς πᾶν σ' ἄλλαις ἐφημερίδαις. Γράψι ξεγράψι δὲν ἔχει. Ὅσοι γράφουν πολλὰ, νὰ ξερώσῃ πῶς τὰ γράμματά τους δὲν θὰ διαβάζωνται.

Ἄθῆναι, 29 Ἰανουαρίου 1888

Ἄριθ. 140+138+55

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Τᾶδατε, δὲν σὰς τᾶλεγα ἄγῳ; Δὲν τὴν ἔχει, τὸ ὑπουργεῖο, δὲν τὴν ἔχει, δὲν τὴν ἔχει, ἦγουν τὴν ἀπαρτία νὰ κἀνῃ μόνος του ὁ Τρικούπης βουλή σὰν τὴν βουλή τῶν Φελλάγων.

Μὴ κι' αὐτὸς κακὸς μασκράς ἀλλὰ καὶ μεῖς, πῶς κερκτάδες. Θὰ τὸν ριζώμε.

Ἢ

Νέα Ἐφημερίς ἔγραψε πῶς ὁ Κοσσονάκος μᾶς προφυλακίζεται, διότι ἡ ἐναντίον αὐτοῦ καταγγελλία ὤριμασαν. Ἐχει τὸ γούστο νὰ τὸν πᾶν στὸ ἔχτο. Ἄμ θὰ βρεθῆ τρόπος νὰ βουλευτοῦν τὰ πράγματα. Κανένα μπαλοματάκι θὰ βρεθῆ.

Ὅλοι

οἱ βουλευταὶ μᾶς εἶναι 243. Ἄπ' αὐτοῖς τρεῖς τέσσεροις εἶναι ἀδύνατο νὰ παρουσιαστοῦν διότι ἔχουν διάρροια, ἐνῶ μερικοὶ ἄλλοι ποῦ ἔχουν κόψιμο θὰ ἔρθουν. Βγάζοντες λοιπὸν τὴν νῆρα μᾶς μένονν τὰ ἀποσκύβαλλα ἦγουν βουλευταὶ 231. Οἱ ἀντιπολίτεψις ἔχει 114 κουκκιά βαρβάτα καὶ τὸ ὑπουργεῖον 125 σκολικοφαγωμένα, πέντε κουκκιά ἂν τοῦ σᾶμε ἀκόμα τὸν φάγαμε κι' αὐτὸν, ἀφοῦ μᾶς ἔφαγε κι' αὐτὸς ὡς τὴν τὸ κεφάλι μᾶς.

Ἢ

πυρκαγιά τοῦ πυριδοποιείου κάμμειά δὲν μοῦκανε ἐντύπωσι, γιὰ τὸ εἶχαμε προγραμμαμένο πῶς θὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ κακὸ, παράξενο μόνου φαίνεται, πῶς ἐκεῖνοι ποῦ διοικοῦσαν τοὺς πυροσβέστας καὶ εὐζωνας ἐδηλείασαν νὰ προχωρήσουν, ὡς ποῦ δυὸ πολῖτες κάνοντας τὸν σταυρὸν τοῦ ἐρρίχτηκαν ἐμπρός.

Καὶ

οἱ δύο αὐτοὶ πολῖται ποῦ πῆγαν νὰ θυσιάσουν μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς των τὴν ζωὴν τῶν πολιτῶν, ὀνομάζονται Γεώργιος Κ. Μικρόπουλος καὶ Νικόλαος Χρηστουλάκης. Εὐγε εἰς τοὺς σωτήρας τῆς Νεαπόλεως καὶ τῶν ἀλλωνῶν τιποτα ποῦ πῆγαν

ὑστερα σὰ ζερκάδια ἀπὸ πίσω τους. Ἄλλ' ἄς ἦναι, ἄς τοὺς ποῦμε καὶ αὐτῶνε μπράβο, γιὰ νὰ μὴν ἦναι παραπονεμένοι.

Ἐνα

πράγμα μόνου θέλαμε νὰ ξερώμε, ὁ στρατὸς εἶναι ἢ δὲν εἶναι προωρισμένος παντοῦ καὶ πάντοτε καὶ σὲ πᾶσα στιγμή νὰ ὑπερασπίζεται ὄχι μόνον τὴν πατρίδα ἀλλὰ καὶ τὴν ἀσφάλεια τῶν πολιτῶν θυσιάζοντας τὴν ζωὴν του; Γιατί λοιπὸν οἱ κύριοι ἔμειναν μὲ σταυρωμένα χέρια ἀπὸ μακρὰ ποῦ ἂν ἔπερνε ἡ μακρὴ φωτιά δὲν θάμεινε οὔτε ρουθοῦνι ἀπ' αὐτοῦς.

Ἔτσι λένε καὶ κελεύουν οἱ στρατιωτικοὶ νόμοι;

Θὰ

πῆτε καὶ τώρα ἀπὸ τόσαις μέραις ζῦπνησα νὰ σὰς γράψω αὐτά. Ναὶ μάλιστα. Γιατί περιμένα νὰ δῶ τί παπαρδέλαις θάγραφαν ἄλλαις ἐφημερίδαις, ὅπως κ' ἔγραψαν, ὅτι ὁ δεῖνας ἀνδραγάθησε, γιὰ τὴν πέταξε μιὰ πατσαβοῦρα ἀναμένη, καὶ ὁ τάδες, γιὰ τὴν καθότανε ἀπομακρὰ καὶ φουσοῦσε μὲ τὸ στόμα νὰ τὴν σβύτη. Μεθαῦριο τὰ καθέκαστα καὶ περιέργα.

Τώρα

συμπολίτες νὰ περιμένετε νέαις καὶ βαρβάταις πυρκαγιαῖς, γιὰ τὸν Πετρελαῖο Τρικούπης ἔδωσε τὴν ἄδεια οἱ ἐργολάβοι τοῦ πετρελαίου νὰ στήσουν καὶ ἔστησαν στὰ κεντρικώτερα μέρη τὰς ἀποθήκας τοῦ πετρελαίου των. Ἐμένα δὲν μὲ πειράζει καὶ ἂν καὶ ὅλη ἡ Ἀθήνα, γιὰ τὴν πᾶν καὶ κατοικῶ κάτω μέσα σὲ κἀνενα ψαριανὸ καράδι, ὑδραῖκο, σπετσότικο καὶ τὰ λοιπὰ ἀλλὰ νὰ δοῦμε σεῖς τί θὰ γίνετε, καὶ πρὸ πάντων σεῖς οἱ γείτονες ποῦ ἔχετε τὰς πετρελαιοαποθήκας κοντὰ σὰς ποῦ δὲν κάνετε οὔτε μιὰ ἀναφορὰ στὴ βουλὴ, γιὰ τὴν τὴν κάνετε στὸν Πετρελαῖο θὰ πάη χαμένη, ὅπως πλέον εἶναι χαμένος κι' αὐτός.

Ἐνας

ἀπὸ τοὺς καλλιτέροις μᾶς εἰσαγγελιόρνοις εἶναι καὶ τῆς Ἀρτας. Αὐτὸς χωρὶς νὰ πονοκεφαλᾶ δένει καὶ λύνει σὰν κατῆς, καὶ εἶναι ἀπορίας ἀξίον πῶς δὲν τὸν ἔφερε ὡς τώρα ἰδῶ ὁ Πετρελαῖος, γιὰ νὰ ἀναμορφώσῃ τοὺς δικαστὰς σὲ μπασιμπουζούκους.

Μικρά διόφορα

Ο πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς μᾶς γράφει καὶ τοῦ στείλαμε ψάρια μπαλασσωμένα γιὰ τὸ μουσεῖο καὶ τώρα θὰ μᾶς στείλῃ καὶ κείνος τὰ ψάρια τῆς Ἀμερικῆς μπαλασσωμένα. Ψάρια.

Ο κ. Χρηστάκης Ἐφένδης (χ. . . . μέσ' τὸ ἐφενδίκι του καὶ τὸν κᾶνω μόνον Χρηστάκη Ζωγράφου) καταθέσει στὴ τράπεζα 8 χιλιάδες λίρες στερλίνες γιὰ νὰ τυπώσουν οἱ γραμματυποὶ μᾶς βιβλία τῶν ἀρχαίων προπατόρων μᾶς. Γιὰ τέτοιους ἑμογενεῖς ποῦ σκορποῦν τῆς λίρας σάν ἡ χῆνες τ' αὐγά, ποῖός μιλά.

Ο χορὸς ποῦ ἔγινε στὸ παλάτι τῶν παιδῶν κόντεψε νὰ γίνῃ τῶν ἀνδρῶν, γιατί, ἀντί γιὰ παιδιά ἦτανε 18 χρονῶν ταρνάνες καὶ ταρνάνες καὶ πῶς δὲν ἐτράνταζε τὸ πάτωμα εἶναι θαύμα. Ὡ, Θεὲ τῆς Ἑλλάδας, μᾶς κοροϊδεύεις καὶ σὺ, ἢ ἤθελες νὰ δῆς καὶ τὰ τροφαντά.

Γράμματα.

Λαμίας. Ἐνας μονόφθαλμος, (ποῦ δὲν θέλομε νὰ ποῦμε τὸ ὄνομά του) ἀραβωνιάστηκε στὸ χωριὸ του τὴν Μαριγώ τῆς χήρας πεθερᾶς του Σοφίας καὶ ἔτσι εἶχε δυὸ γυναῖκες. Πᾶει καλά. Ἀλλὰ μετὰ ταῦτα τὴν μὲν ἀραβωνιάστικα του τὴν φαρμάκωσε τὸν δὲ κουνιάδο του τὸν σκότωσε. (Ἐδῶ δὲν πᾶει καλά.) Καὶ ζῆ τώρα μὲ τὴ χήρα πεθερᾶ του.

Κάθε λόγος καὶ κάθε σχόλιο καὶ κάθε παρατήρησις εἶναι πλέον περιττὴ καὶ εὐχόμεστε καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι νὰ μιμηθοῦμε τὸ παραδειγμὰ του πρὸς δόξαν τῆς ἑλληνικῆς ἠθικῆς.

Ἡ

Μπυραρία ποῦ εἶναι στὰ Χαυτεῖα τοῦ Ν. Γιακουμά δὲν εἶναι μπύρα ἀλλὰ γεμάτη γυναῖκες, παρακαλοῦμε αὐτὸν ποῦ μᾶς παραπονιέται γι' αὐτὸ τὸ κακὸ, νὰ μᾶς πῆ σὲ ποιά μπυραρία δὲν ὑπάρχουν γυναῖκες, ἐνοεῖται ἀπ' αὐταῖς τῆς λεγόμενης πορνομπυραρίας. Οὐκ ἔστι ἐλπίς σωτηρίας καὶ μὴ χάνεστε.

(7)

ΓΠΟΦΥΛΛΙΣ

ΕΝΑΣ ΜΑΣΚΑΡΑΣ

Ο Θόδωρος Πετειναρόπουλος εἶναι ἄνθρωπος ὡς σαρανταοχτὼ χρονῶν καὶ κᾶρι.

Εἶναι κοντὸς καὶ χοντρός καὶ λίγο στραβοπόδης. Εἶναι ἀλέγρος, ὅμως ἄνθρωπος, ἄνθρωπος, τοῦ κόσμου, κατεργάτης πρώτης, ἀφοῦ δὲ κατὰγεταὶ καὶ τὸ βλέπῃ ὁ κόσμος, ὅτι φοροῦσε φουστανέλλαις καὶ δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ποῦ ἔβανε φράγκικα.

Τοῦ πανταλονιοῦ του τὰ σκέλια πηγαίνουν ἄνω καὶ κάτω, τὸ ἓνα καλαμοβράκι του φτάνει ὡς τὴ γῆ καὶ τὸ γυρίζει, καὶ τὸ ἄλλο εἶναι μιὰ σπιθαμὴ ἀπάνω ἀπὸ τὸ τακοῦνι του, δταν τὸν ρωτοῦν δὲ, γιατί δὲν τὸ διορθώνει νὰ τὸ κοντίνῃ σάν καὶ τ' ἄλλο, ἔλεγε πὼς κ' ἔτσι περνᾷ, τῶχει δὲ ἐκεῖ τὸ περισσευούμενο τοῦ πανταλονιοῦ, γιὰ νὰ τὸ βλέπῃ ὁ κόσμος, ὅτι αὐτὸς τὸ πράγμα γιὰ τὸ πανταλόνι τὸ πῆγε σωστὸ καὶ ὁ μασκαροράφτης τοῦ τῶφτεισε ἄθλιο καὶ ἔλεεινὸ.

Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ἡ ἐξῆς. Ὅτι ἐπειδὴ αὐτὸς ὡς Δημητσανίτης ἀπὸ νεότητος εἴχερε τὸ ράψιμο τῶν παπουτσῶν ἐσκεφθηκε χάριν οἰκονομίας νὰ τὸ ράψῃ μόνος του, ὅπως καὶ τὸκοῦσε θανεισθεῖς ἓνα πανταλόνι ἐνοῦς φίλου του, ἀπάνω εἰς τὸ ὅποιο ἔκοψε ἀγνάβια, καὶ ἀπάνω εἰς αὐτὰ τὸ πανταλόνι του, ἐπειδὴ δὲ ὁ διάβολος τόφρεσε τὸ πανταλόνι τοῦ μέτρου νὰ ἦναι ὑψηλοῦ τὸ ἀνάστημα ἀνθρώπου, ὁ Πετειναρόπουλος ἔβαλλε φαλλίδι καὶ ἔκοψε τὸ ἓνα πανταλόνι, ὅσο ἦτανε τὸ μέτρος ἐκείνου καὶ ἔπειτα, ἀφοῦ τὴν ἔπαθε καὶ δὲν εὐγαίνε τὸ πράγμα, γιὰ τ' ἄλλο ἀποφάσισε νὰ τὸ φορῆσθῃ ὅπως κ' ὅπως. Δὲν ξέρομε ἀπὸ ποῖον φίλο του ἐπρομηθεύτηκε ἓνα καπέλλο καὶ τῶδωσε καὶ τῶδαψε, ἐπειδὴ δὲ τοῦ ἐρχότανε στενὸ ἔλεγε

τὸν Ε. Θ. Μιναράκη εἰς Ἀλεξάντρα, αὐτὰ ποῦ μᾶς γράφει γιὰ ἓνα ποῦ ἀγάπησε μιὰ μπιραδόρα Ἰβραιοπούλα καὶ ἔλεγε πὼς θὰ βαφτιστῇ ἑβραῖος, νὰ τὴν πάρῃ καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ τοῦδωσε τὰ παπούτσα στὸ χέρι ὁ Ραβίνος δὲν εἶναι γιὰ γράψιμο.

Προσέχετε δὲ πραγματικῶς ἀπὸ αὐτὴ τὴ νέα λέρα καὶ δυσωδεία ποῦ σᾶς κολλήθηκε αὐτοῦ διότι εἶναι ὅπως τὴν λέτε, καὶ κᾶτι παραπάνω.

Ἀπὸ

τὸ Τσιρίγο. Ὁ Νικόλαος Ραβίλης εἶχε ἓνα χωράφι σπαρμένο κριθάρι καὶ πῆγε ἐνοῦς φτωχοῦ Πατρικίου καὶ τοῦφαγε μιὰ χούφτα κριθάρι τὸ πριβατάκι του. Τόλοιπὸν τί γίνεται, τὸν ἐνάγει καὶ τὸν καταδικάζει ὁ γουρουνόδικος καὶ ὁ Μεγαλονόμος ὁ πρῶτος, παρέδρος σὲ 10 δρ. πρόστιμο, διότι. . . . εἶναι ἀντιπολιτευόμενος. Ὡ μασκαραλίκια τῶν μασκαραλικῶν μασκαραλικῶν.

Ἐπὶ

εἰκόνα ποῦ εἶχε στὴ λοταρία ἓνας φυλακωμένος τὴν κέρδισε ὁ Π. Ἀγγελόπουλος καὶ δὲν τοῦ ράισε ἡ καρδιά νὰ δώσῃ γιὰ ρεγάλο οὔτε μιὰ δεκάρα.

Μὴ λυπάστε, φίλε μου, καὶ αὐτὸ λέγεται χρυσογαδουρικὴ μεγαλωδωρία, ἀφοῦ μάλιστα ἔχει τὸ φαρμακεῖόν του κεῖ κοντὰ στοῦ Καραπάνου.

Πρὸς

τὸν κ. Γ. Γεωργολόπουλον. Αὐτὰ ποῦ μᾶς γράφεις ὅτι ὁ δεινας κάνει ἐργολαβία μὲ τὴν τάδε, εἶναι κολοκυθία στ' αὐτιά σου. Μὰ εἶναι πράγματα, μωρὲ στὸ Θεὸ σου, νὰ γράφονται τέτοιαι; ἀηδία; Μὰ δὲν θὰ βάνετε γνῶσι, νὰ πάψετε αὐτὰ τὰ ἀτομικὰ ξεράσματα. Φτοῦ νὰ πάρῃ ὁ διάλογος τὴν κλάβη σας.

πὼς θὰ τὸ πῆγαινε πίσω, ἀλλ' ἂς ἔχῃ χάρι ὁ καπελλάς ποῦ τὸ φόρεσε καὶ λερώθηκε.

Τὸ ἐπανοφῆρι τοῦ ὅμως εἶναι τῆς ἀνθρωπιάς, διότι τὰ δυὸ μπροστινὰ μέρη κρεμοῦν ἀπὸ καὶ μιὰ σπιθαμὴ κάτω, καὶ ἔσταντας μὲ τὸ νὰ μὴν ξεκουμπόνεται πατὲ, ἔκρινε περιττὸ νὰ φτειασθῇ καὶ γελέκο, φορεῖ ἀντὶς αὐτοῦ τὸ φουστιανελλὰ δικὸ του.

Μὴ τὸν βλέπετε ὅμως ἔτσι, διότι εἶναι ἄνθρωπος μὲ τετρακόσια, γλεντζές καθὼς εἶπαμε καὶ δὲν λυπάται τὸν παρὰ δταν ἔρθῃ στὸ κέφι.

Στὰ μούτρα δὲν εἶναι ἀσχημος κοκκινίζει λίγο ἡ μύτη του, ἀλλὰ εἶναι ἀπὸ τὸ κρασί ποῦ λείει πὼς θὰ τὸ κόψῃ.

Βάζεται καὶ λίγο ἀλλὰ ὁσάνεις φοραῖς εἶναι γιὰ νὰ κἀνῃ ἐπιτκῆφεις, γιὰ νὰ μὴ σωθῇ γρήγορα ἡ καρμπογιά ποῦ τὴν ἔχει φτειασμένα μόνος του.

Οἱ Δημητσανίτες ὡς καθὼς ξέρετε, εἶναι σὲ ὄλα φοβεροὶ στὴν οἰκονομία ὅσο καὶ στὴν κατεργαρία.

Τὸν Πετειναρόπουλο κατὰ πρώτης ἀν τὸν δῆ τινὰς στὰ μούτρα, τὸν πέρνει γιὰ ἄνθρωπο ἀπλόκο, ἐπαρχιώτικο ζωντόβολο ἀλλὰ ἔχει μέσα τοῦ μπακαλάκου του καὶ τίποτα δὲν τοῦ ξεφύγει, τὰ μάτια του δουλεύουν παντοῦ, καὶ παντοῦ ἔχει στυμένο τ' αὐτί του.

Εἶναι τῶρα τρεῖς τέσσαροι μῆνοι ποῦ ἤρθε μὲ τυριὰ καὶ μὲ βούτυρα καὶ κάθισε ἐδῶ ὡς ποῦ νὰ εἰσπράξῃ τὸν παρὰ.

Δὲν θέλει φιλοσοφία, ὅτι τὸ πρόγευμά του εἶναι ἀπὸ τυρὶ καὶ ψωμί ἀπὸ τὸ μπαγιατοπάζαρο. Τὸ γεῦμα του ἀπὸ μπακαλέους ἢ σηκοτάκια βωδινὰ, ποῦ εἶναι μεγάλα τὰ κομμάτια, καὶ τὸ ἀποσπερινὸ φάγει τοῦ ποῦ ἂν τυχῇ καὶ μὲ παρὰ πίνει, εἶναι σαρδέλαι, γορὶ, λάδι καὶ ζυδι, γιὰ μεζὲ καὶ κάποτε καὶ κἀνένα γουρουνίσιο σηκοτάκι τηγανιτὸ στὸ ταψὶ τῶν δρόμων, ποῦ φιλονεικᾷ μιὰ ὄρα ὡς ποῦ νὰ βρῇ τὸ πιὸ μεγάλτερο.

Στὴν

ἀποψηφὴ συνεδρίασι τῆς βουλῆς ὁ Πετρέλαιος ἀποφάσισε νὰ ἀρπάξῃ τὸν προϋπολογισμό μαζεύοντας λυτὰ καὶ δεμένα τὰ νευροσπαστὰ του καὶ ἔχει ἀπόφασι καὶ νὰ ξημερωθῇ ἀλλὰ νὰ τὸν ψηφίσῃ μονοκοντυλιά. Αὐτὰ λέγει αὐτὸς ἀπὸ τὰ προχτῆς, καὶ τὰ διασπέρνει, καὶ τὰ διαδίδει καὶ τὰ πιστοποιεῖ μὲ τὸν Αἰῶνο, ὁ ὅποιος πάλι τᾶστριψε, ἀλλὰ μᾶς φαίνεται πὼς κάνει τὸν λογαριασμό του χωρὶς τὸν ξενοδόχο. Τί τέξεται καὶ τί γενιτοῦρι θὰ κἀνῃ ἀπόψε ἡ βουλή δὲν ξέρομε, ἀλλὰ κατὰ τὰ φαινόμενα θὰ ἦναι κἀνένα ἐξέμβλωμα, ἐκτρωμα καὶ τέρας νὰ ἰδοῦμε.

Στὴ

Χαρτοῦμ ποῦ πῆρε ὁ Μαχθῆ ὑπαρχαν κοντὰ στὸν Γόρδωνα πασὰ καὶ 45 Ἑλληνες καθὼς καὶ ὁ πριζενός μας Δεοντίδης.

Οἱ τοῦρκοι σφάζαν τρεῖς χιλιάδες, μκαλαριὸ τοὺς κερατάδες τὸ εἶχαν, καὶ τώρα δὲν ξέρομε ἂν μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους βρισκονται σφαγμένοι καὶ οἱ δικοὶ μας, εἰδησις κἀμμιά δὲν ὑπάρχει παρὰ ὅτι ὁ Γόρδων βαφτιστικὸς τοῦρκος, ἀπὸ τὸ φόβο του μὴ τὸν σφάζῃ ὁ Μαχθῆς. Νὰ ἤρωας μιὰ φορὰ, ὄχι σάν τὸν δικὸ μας τὸν κουτὸ Διάκο ποῦ προτίμησε νὰ τὸν ψίσου, παρὰ ν' ἀλλάξῃ τὴν μπίστη του. Καὶ ὅμως, κύριοι, γι' αὐτὸν τὸν κύρ Γόρδωνα ζοδεύει μελεούνια λίρες ἡ κυρία Ἀγγίλια. Τί κουταμάρα ποῦ δαιρνει τὸν κόσμο.

Καὶ

ξέρετε πόσα ἦτανε τὰ φοβερά καὶ τρομερὰ ἀγγλικὰ φουσάτα ποῦ πῆγαν νὰ πνίξουν τὸν Μαχθῆ, χίλιοι διακόσοι μόνον. Μὰ καὶ καστροπούλια νὰ ἦτανε οἱ ἀραπάδες πάλι εὐκολὰ δὲν θὰ πιανότανε ἀπὸ μιὰ χούφτα φουσκωμένον ἐγγλέζων, ποῦ ἔχουν τὸν ἰδέα πὼς τοὺς τρομάζει ὁ κόσμος, ἐνῶ τρῶνε μπάτσους ἀπὸ ἓνα Μαχθῆ. Καὶ σ' ἀνάτερὰ τους.

Κὼς

Πετρέλαιε. Μὰ μωρὲ σὺ δὲν ἔχεις πλιὸ τὸν Θεὸ σου, σὺ κατάντησες θηρίο, σκατόψυχος ἓνα ἀλλοιώτικο πρᾶγμα.

Μιὰ βραδυὰ κατ' αὐταῖς τῆς μέραις ποῦ τῶβανε λίγο στὸ ντουζέτι τοῦ εἶπε ὁ φίλος του καὶ συμπατριώτης του Κολοκυθόπουλος ποῦ εἶχε μιὰ ἀνυψὰ γιὰ παντρεία.

— Βρὲ Πετειναρόπουλε, τώρα ποῦ ἤρθε στὴν Ἀθήνα δὲν ἀποκαταστένεσαι, καῦμένε δῶ πέρα, μόνο τρῶς τὴν νεότης σου κάτω σὲ κείνους τοὺς ἄθλιους τόπους, νὰ ζήσῃς σάν ἄνθρωπος καὶ σὺ; Δὲν βλέπεις πόσοι Δημητσανίτες εἶμαστε ἐδῶ καὶ εἶμαστε ὅλοι ἀποκαταστημένοι ἀπὸ τὸ τίποτα.

— Αἶ καὶ τότε, ἀπάντησε ὁ Πετειναρόπουλος, πρέπει νὰ φύγωμε ὅλοι καὶ ν' ἀφῆσωμε τὴ Δημητσανὰ νὰ ρημάξῃ ποῦ εἶμαστε γέννημά της καὶ θρέμμα; Αὐτὸ λέγεται ἀφιλοπατρία.

— Πηγαίνομε κάπου κάπου καὶ κἀνένα ταξειδάκι. Μωρὲ κάτσε ποῦ σου λέω, νὰ σὲ παντρέψωμε κιάλας πρὶν σὲ πάρουν τὰ χρόνια τὸν κατήφορο;

— Ὅσο γι' αὐτὸ δὲν βιάζομαι. Μοῦχουν ὡς τώρα χίλιας προξενεῖαις καμωμέναις καὶ τῆς ἀπόρριψαι. Δὲν φτάνει τῆς σκουτοῦρης ποῦχομε στὸ κεφάλι μας μόνο θέλομε νὰ βάνωμε καὶ γυναῖκα. Ἄσε με, ἀδερφέ.

— Βρὲ θὰ πάρῃς προικὰ καὶ θὰ διπλασιάσῃς τὰ κεράλια τοῦ ἐμπορίου σου.

— Ναι, μὰ θὰ διπλασιαστοῦν καὶ τὰ ἐξοδα.

— Αἶ ναι τώρα σὺ καθὼς εἶσαι οἰκόνδμος, ἀπὸ ἐξοδα φοβάσαι. Δυὸ ψυχαιὶς θὰ ἦστε.

— Πῶς εἶπες; Δυὸ ψυχαιὶς; Μὲ χοροῖς; Καὶ δὲν ξέρετε ὅτι αὐταῖς ἡ δυὸ ψυχαιὶς γίνονται ὑστερὰ ἑκατὸν δύο; Δὲν βλέπεις ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος ἔγινε ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Ἐῶα καὶ μοῦ κουβεντιάσεις περὶ ὑπαντρείας; Καὶ ἂν ζούσε ὡς τώρα θὰ τοῦτρωγε ὄλωι ὁ κόσμος τ' αὐτιά, παποῦ καὶ παποῦ.

— Μὴ τὰ γυρίζῃς καὶ κάνε τὸν σταυρό σου νὰ μῆς σὲ

Γιατί μωρὲ Μαχθῆ ἀφοῦ ὄλων τῶν ὑπαλλήλων ἀνέβασσε τοὺς μιστοὺς ἀπὸ παλὰ σὲ νέα, γιατί μωρὲ, τουρκόπιστε, δὲν διατάξεις νὰ πληρώνονται σὲ νέαις δραχμαῖς καὶ οἱ φτωχοὶ ἀπόμαχοι ποῦ φάγαν τὴν ζωὴ τους στὸ στρατὸ καὶ πέρνουν ἐφτά καὶ πενήντα καὶ τοὺς κόφτουν καὶ τὴ μιάμισυ.

Γιὰ τοὺς χοντροῦπαλλήλους, εἴξερες νὰ φροντίσῃς σάν νὰ μὴ τοὺς φτάνῃ ὁ μίτος ποῦ πέρνουν καὶ ὅσα κλέφτουν, σου φρόνουν μαδοῦν καὶ ξερογλύφουν καὶ χοντρεύουν σάν γουρούνια γιὰ τοὺς φτωχοὺς αὐτοὺς δὲν βάσταξε ἡ καρδιά σου ἡ θηριώδης νὰ τοὺς ἐλεῆσῃ;

Βρὲ μᾶς καὶ θαρρεῖς πὼς μ' αὐταῖς κπὶ μ' αὐταῖς τῆς τσαναμπεταῖς πὼς θὰ κάνῃς τὸ ἰσοζύγιο. Τύφλες!

Ἐδοσε

ὁ Θεὸς καὶ ἐπρελάθηκη λιγάκι, (μ' ὄλον ὅτι ὁ Θεὸς ποτὲ δὲν θέλει τὸν κακὸ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ νὰ ποῦ ἡμεῖς; γιὰ ὅτι μᾶς συμβαίνει τὰ βίχομε ὄλα τὰ βάρυτα ἀπάνω του) ἓνας νέος στὸν Περαιά, οἱ συγγενεῖς του τὸν ἔφεραν στὸ Δαφνί, στὸ περιβότο Δαφνί, στὸ Δαφνί τοῦ κλαμοῦ καὶ τοῦ ὄδυμοῦ, στὸ Δαφνί τὸ ἀνθρωποσφαγεῖο.

Πῆγαιναν οἱ συγγενεῖς του κἀνὲ βδομάδα καὶ τὸν ἀλλάξαν οἱ ἴδιοι καὶ ἔδιναν καὶ τὸ κολόουρο στὸν ὑποεπιστάτη, παραεπιστάτη, ὑποπαραεπιστάτη καὶ ἐπιστάτη γιὰ νὰ ἔχουν κομμάτι ἐνοῖα τὸ παιδί. Προχτῆς ἀργῆσαν νὰ πᾶν δυὸ μέραις, γιατί εἶχαν δουλειὰ, καὶ πᾶν καὶ βρίσκουν τὸν νέο χοροπηδῶντα σάν παλιό, γιατί κονιά στὴν τρέλα τοῦθε καὶ παλαμοβάρια ἀπὸ τὰ μελεούνια καὶ ἐκατομμύρια τῶν ἑλληνικῶν ζωφύρων ποῦ τοῦ εἶχαν ἀνοίξει πληγαῖς φοβεραῖς, καὶ ἰδεῖν καὶ λέγειν καὶ ἀκοῦειν.

Ὅταν ρώτησαν τὸν ἐπιστάτη τί κατάστασις ἦτανε ἐκεῖνη τοὺς ἀπάντησε μὲ ἀφέλεια:

— Ποῖός τοῦ εἶπε νὰ πῆῃ ν' ἀνακανεῦσται μὲ τοὺς ἄλλους. Ἄθλιε, ἀπὸ τρέλο περιμένεις φρόνησι; Ἄλλὰ ἐκεῖνο τὸ— ἂς μὴν ἀνακατεῦσται μὲ τοὺς ἄλλους—ξέρετε πόσα περιέχει μέσα; Αὐτοὶ οἱ ἄλλοι ἀφοῦ εἶναι πλέον στὰ χεῖρι τῶν ἐπι-

κόσμο. Καλλιτέρη νύφη δὲν θὰ βρῆς, καὶ πικτριώτσια μάλιστα, αὐτὴ ποῦ ξέρω γώ.

— Δηλαδή τώρα θέλεις νὰ πῆς πὼς μιλάς μὲ τὴ σωστά σου.

— Ὡ διάβολε κ' ἀμὲ παίζομε;

— Τώρα κοντὰ εἶναι ποῦ θὰ μοῦ πῆς πὼς ἔχει καὶ προικὰ βαρβάτη.

— Μὰ νὰ σοῦ πῶ δὲν ξέρω, ἀλλὰ ἔχει φτάνει νὰ σ' ἀρέσῃ.

— Νὰ μ' ἀρέσῃ νὰ λὲς ἡ προικὰ της, ἀδὲ ὄλαι; ἡ γυναῖκες εἶναι ἓνα πρᾶγμα.

— Εἶναι νοικοκυρὰ καὶ ξέρει καὶ λίγα κολυβογρόμματα νὰ σοῦ κρατᾷ τοὺς λογαριασμοὺς καὶ τὰ τεφτέρια.

— Καὶ γι' αὐτὸ δὲν μὲ πειράζει, γιατί τόσα χρόνια τὰ κρατᾷ μονάχος μου.

— Τέλος πάντων θέλεις νὰ πάμε μὲ τρόπο νὰ τὴν δῆς κἀμμιά μέρα χωρὶς νὰ σὲ γνωρίσῃ καὶ νὰ ἀποφασίσῃς μιὰ καὶ τέλεια.

— Καὶ πὼς θὰ πάω μὲ τρόπον ὥστε νὰ μὴ γνωρίσῃ; Σὲ ποῖόν μιλάς;

— Γινόμαστε μασκαράδες, καὶ ἔτσι τὴν βλέπομε καὶ δὲ μᾶς βλέπει, ἐγὼ ἔχω σχέσεις καὶ τὲ μάζω μέσα.

— Νὰ σοῦ πῶ, ὄχι τόσο γιὰ τὴν παντρεία σου, ὅσο ποῦ γουστάρω νὰ γίνω μασκαρᾶς; γινόμαστε καὶ πᾶει. Ἄλλὰ ἔλα πάλι ποῦ πὼς θὰ πῆῃ κἀνεις κρασί μὲ τὴ μουτσούνα;

— Δὲν τῆς σπῆλομε τὸ στόμα;

— Ὅριστε κεφάλι, νὰ χαλασῇ εἰκοσι λεπτόν μουτσούνα πεῦ μπορεῖ ἂν τὴ προφυλάτῃ τινὰς, νὰ τὴν ἔχῃ νὰ μασκαρευεῖται ἰσοχρονίως τοῦ βίου του. Τέλος πάντων πάμε, μὲ κατᾶφρες, πάμε, ἔτσι γιὰ γούστο.

Ἐδοσαν τὰ χεῖρια, ἐτσούχησαν, προσδιώρισαν τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα νὰ πᾶν τὸ ἄλλο βράδυ.

Μεθαῦρι τὰ καθέκαστα.

παραπιστατών θά τοὺς τρώῃ ἢ φύρα ζωντανούς, γιατί λέει ρούχα δὲν ἔχουν νὰ τοὺς δόσουν, γιατί τὰ σχίζουν γιατί τὰ τρών.

Δὲν τὸ καίτε μωρὲ τέτοιο ἀνθρωποσφαγεῖο, ποῦ ἀντίς γιὰ εὐεργετικὸ κατὰστημα κατάντησε νὰ τὸ κάνετε κατὰστημα βασανιστηρίων.

Οἱ ποσπέρνιδες ἐνθουσιασμένοι.

Ο

πρώην δήμαρχος Κερατέας καὶ Λαύριον καὶ πάσης σκωρίας, φουστανελλάς τὸ ἐπάγγελμα, ἐφιλιώθηκε μετὸν σημερινὸν Δήμαρχο ποῦ ἦτανε ἀσπανδὸς ἐχθὸς του ὡς προχτές. Τώρα οἱ Λαυριῶτες ἀπορροῦν καὶ ἐξίσταντα πρὸς τί σκοπὸν ἔγινε αὐτὴ ἡ ξαφνικὴ συγχίλιωσις. Κοῦκλες. Διότι βαρέθηκαν οἱ ἄνθρωποι νὰ ἦναι μαλλωμένοι, καὶ νὰ μὴ μοῦ τοὺς πειράζεται γιατί πῆρα τὸν λόγὸ τους πῶς τὰς ἐκλογὰς θὰ μᾶς συνδράμουν.

— Καὶ εἶσατε τῆς ἰδέας πῶς θὰ πέσῃ ὁ Τρικουύτης;
— Μὴ, ἡμεῖς μισανῆς ἰδέα; ἀλλὰ δὲν ξέρω ποσανῆς.

Ἀπόκρευ.

Μιζέρια. Κρῦο ὅλη τὴν ἡμέρα ντὶ ντῖο. Μ' ὅλον τοῦτο ὁ κόσμος βγήκε στοὺς δρόμους σὰν μερμύγκια. Ὅλων ἡ μύταις κοκκίνιζαν σὰν ραπανάκια καὶ τὰ μαντύλια εὐρίσκοντο σὲ πολὺ ὑππερσία.

Ὅταν κἀνὴ κρῦο κόφτει τὸ αἷμα τῶν γυναικῶν καὶ φαίνονται τὰ μούτρα τῶν σὰν μπαλωμένα, ἢ φτειασιδωμένες δὲ ἦτανε σὰν θειαφοκέρια.

Μοῦ φάνικαν ἡ γυναῖκες καὶ πρὸ πάντων τὰ κορίτσα πῶς ἐμόρφιναν, ἢ ἂν δὲν εἶναι αὐτὸ θὰ πῆ, ὅτι κάμμιά ἀσχημὴ δὲν ἦτανε δέξω βγαλμένη. Ὅλα χοντροπαλάδικα, ροδοκόκκινα, μετὶ στήθια μιὰ ὀκᾶ, μετὰ γάμπα ἄλλη τόση καὶ τὰ στόματά των δὲν ἔπαυαν νὰ φλυαροῦν σὰν καναρινιοῦ στόμα, γιατί ἔτσι μικρὰ τόχουνε καὶ τὰ κορίτσα μας.

Οἱ δρόμοι τοῦ Αἰόλου καὶ Ἐρμοῦ καὶ Σταδίου ἦτανε γεμάτοι κόσμου, καὶ ἐπειδὴ λίγος ὑπάρχαν μασκαράδες ἀλληλοκυταζότανε αὐτοὶ σὰν νὰ ἦσαν ἀληθινοὶ μασκαράδες, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε καὶ καθόλου παράξενο.

Ὁ χαμάλης Λαὸς φάνηκε φορτωμένος μετὸς φόρους καὶ τὰ δάνεια στὴ πλάτη, καὶ κάτι ἄλλοι γαιδουροκαβαλλάριδες περιπαίζοντες λέει τὴν ἀντιπολίτεψι.

Ἦτανε καὶ μερικοὶ ἀπάνω στῆς καρρότσις ποῦ ἦτανε νὰ τοὺς κλαίῃ τινὰς μετὰ τὰ χάλια τους καὶ μετὰ τὸ φασουλοβρόχιον ποῦ ἔφριγαν. Ἐκεῖ στὰ Χαυτεῖα βγήκε ἓνα κορίτσι στὸ μπαλκόνι καὶ τὸ μπάσαν μέσα φωνάζοντας—Μέσα, μέσα ὡς ποῦ τῶμπασαν κίτρινο γιὰ τὸ ξαφνικὸ ρεζιλίκι καὶ φώναζαν μερικοὶ:

— Ποῦ εἶναι ὁ Παληάνθρωπος νὰ τὰ δῆ.

Στὸ δρόμο πολλαὶ γυναῖκες μετὰ πείραζαν χωρὶς νὰ τὰς γνωρίζω καὶ ἀκουες.

— Καλὲ, καλὲ, νὰ ὁ Παληάνθρωπος.

— Μπὰ αὐτὸς δὲν εἶναι; δὲν τοῦ μοιάζει. Θὰ νόμιζε φαίνεται ἡ γυναῖκα πῶς τὰ μούτρα μου εἶναι, ὅπως εἶναι καὶ ζωγραφιστά.

Ἄλλη.—Νὰ αὐτὸς εἶναι, ἓνα δὲ ζωρὸ κορίτσι δὲν ξέρω μετὰ τὸ θάρρος ἦρθε καὶ κόλλησε τὰ μούτρα κοντὰ στὰ δικά μου καὶ εἶπε.—Νὰ μᾶς τὰ περιδιαγράψης καλά. Μωρὲ θάρρος. Εἶμουνα μοναχὸς μου, κι' ἀπὲ τῆς ἰδειχνα γώ.

Ἐνα κοπάδι ἀπὸ πέντε ἐξ' ἐμὲ ἔζωσαν στὴ μέση ξεκαρδιασμένες τὰ γέλια, μετὰ φούρκησαν, ὅταν μακρύνθησαν λίγα βήματα εἶπε ἡ μία. Νὰ μᾶς βάνης στὸν Παληάνθρωπο.

Ἐπειδὴ εἶχα κοκαλιάσει στὸ κρῦο πῆγα σπῖτι καὶ κοιμήθηκα.

Ἄνδρας = Χορὸ αἶ; Νὰ χορὸ νὰ σὲ κάνω νὰ χορέψης ἐγώ.

Στὸ

Κολονάκι στὸν καφενὲ τοῦ κύρ Γιάννη Φράγκου ἐξκκολουθᾶ ἀκόμα ἡ πρωτοχρονιά, ἦγουν νὰ τὰ κόρτουν, καὶ πολλοὶ νοικοκυρεῖς ποῦ πᾶν νὰ πγιοῦν καφε, παρασέρνονται ἀπὸ τὸν Μικμονᾶ καὶ παίζουν καὶ αὐτοὶ καὶ καὶ . . . πᾶν χωρὶ ψωμί στὸ σπῖτι.

Ἦθελα νὰ ξέρω ἀπὸ τὸ βιδάνιο ποιὸς νὰ πέρνῃ τὰ πῶ πολλὰ ὁ σταθμάρχης ἢ ὁ καφετζῆς. Ἐγὼ λέγω ὁ σταθμάρχης ποῦ τοῦ ἐπιτρέπει τὴν ἀδειαν νὰ ἔχῃ χαρτοπαίγιον μέσα σὲ καφενὲ. Σεῖς τί λέτε;

Εἰς τὸ ἀποικιακὸν

Κατάστημα ἀδελφῶν Μουστάκα

ποῦ εἶναι στὴν πλατεῖα τοῦ ἀγίου Φιλίππου ἐκομισθησαν κεφαλοτήρια Θεβαίικα καὶ Μωραίτικα καὶ πουλοῦνται μετὰ τὸσον συγκαταβατικὰς τιμαὶς, καὶ μετὰ τόση φτεῖνια ὥστε καταντᾶ κανεὶς νὰ νομιζῇ πῶς τὰ δίνουν τῆς τσάμπας, γιὰ τοὺς μεταπολιτικὰς μάλιστα γίνεται πῶς συγκατάβασις, πρέξετε, γιατί ἀρχησαν καὶ τὰ πῆραν μισροδιὰ καὶ πέσαν μετὰ μούτρα. Τὰ κουβαλοῦν δὲ πάντοτες, παιδιὰ τοῦ Καταστήματος καὶ στὰ Πατήσια ἂν κατοικᾶτε.

Εἰς τὸ Φωτογραφεῖον

τοῦ κ. Κ. Δημητρίου ποῦ εἶναι κεῖ στοὺς ἀγίους Θεοδώρους ἀπέναντι στὸ γερμανικὸ φούρνο, φωτομουτσουρίζονται ΔΩΡΕΑΝ, ὅσοι καὶ ὅσαις μασκαρδιασμένες ποῦ θέλουν φορεῖ ἑλληνικὰ κοστοῦμια, ἦγουν ἐνδυμαστιαὶς σημειώσετε, ὅτι ὁ φωτογράφος του εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους πρωτοεργάτας τοῦ κ. Μωραίτη καὶ φωτομουτσουρίζει βασιλικά. Ἐγὼ θὰ βάνω μιὰ σκούφια σφραγίσῃ καὶ θὰ πάω. Λοιπὸν ἐκεῖ φωτογραφία ὁ ω ρ ε ἂ ν σου λέει ὁ ἄλλος; καὶ στεκόσαστε;